

betydeligt højere Løn og i det hele taget stille ham anderledes, end Revisionscheferne i øvrigt er stilled. Derfor har vi foreslaaet, at § 3 ændres saaledes, at der ikke bliver en specielt højtlønnede Hovedrevisor, men at der oprettes et særligt Revisionsdepartement, og at dettes Personale lønnes akkurat, ligesom Personalet i øvrigt lønnes i Henhold til den ministerielle Lønningslov. Saa er der ikke foregrebet noget; saa kan man, naar man senere gaar til en Omordning af den administrative Revision, ordne den, som man finder det mest passende under Hensyn til de forskellige Sager, som hører under de forskellige Ministerier. Men allerede nu at slaa fast, at den, der skal staa som Leder af Statsbanernes Revisionsdepartement, skal have en betydeligt højere Løn end Departementscheferne, har Mindretallet ikke villet eller kunnet være med til, fordi vi er sikre paa, at naar vi gaar til en Omordning af Revisionen i Almindelighed, vil dette betyde, at vi er nødte til at stille dem, der skal være Chef for et Revisionsdepartement, hvad enten det nu bliver Postvæsenets, Toldvæsenets eller hvilke som helst andre Revisioner, nøjagtigt paa samme Maade med Hensyn til Lønninger som Chefen for den Revision, der nu skal oprettes her under Statsbanerne. Vi har vel kunnet gaa med til at lægge Revisionen ind under Ministeriet for offentlige Arbejder, men vi vil, som sagt, have Chefen stillet lige med Departementschefer.

Det er altsaa de tre Omraader, hvor Mindretallet har haft store Betænkeligheder og har taget Reservation gennem de Ændringsforslag, vi har stillet. For det første vil vi ikke have Distriktskontorer og et særligt Distriktspersonale, men vil give Plads til at inddele Bane-strækningerne saavel for selve Banevedligeholdelsens som for Trafikvæsenets Vedkommende i noget mindre Afdelinger, end Tilfældet er nu, saa at vi kan komme til indtil 10 Trafiksektioner og indtil 14 Banesektioner. Det er det, Generaldirektionen har anset for ønskeligt, og Mindretallet har ikke set nogen Grund til at nævne andre Tal end dem, Generaldirektionen for Statsbanerne har nævnt. Det er altsaa det Ændringsforslag, der knytter sig til § 4, hvoraf følger, at der overalt, hvor der staa „Distriktschefer“, maa staa enten „Afdelingschefer“, eller Ordet maa helt gaa ud. Dernæst er der det Ændringsforslag, som knytter sig til § 2, og som gaar ud paa, at Lederen af General-

sekretariatet, Generalsekretæren og hans Personale med Hensyn til Lønninger stilles paa samme Fod som Ministeriets øvrige Personale. Og endelig er der det Ændringsforslag, som gaar ud paa at lade Revisionen blive udført af et særligt Revisionsdepartement, hvis Lønninger ogsaa bringes i Overensstemmelse med Lønningerne for Ministeriets øvrige Personale.

Naar Mindretallet ikke har kunnet tiltræde det Ændringsforslag, som Flertallet stiller under Nr. 27, hvorefter det Beløb paa 30,000 Kr., der er stillet til Ministerens Raadighed, nedsættes til 10,000 Kr., er det i og for sig ikke, fordi vi har haft saa stor Betænkelighed ved det nye Princip, at give Ministeren et Beløb til Raadighed, om end vi ogsaa der har vore Betænkeligheder, men vi har ikke villet tage noget som helst Medansvar for, at der indføres et saadant nyt Princip, vi har ikke ved at gaa med til et Ændringsforslag om at nedsætte Beløbet villet slaa fast i Almindelighed, at Princippet var heldigt. Naar Flertallet har villet tage Medansvaret for Princippet ved at sige: Beløbet skal ikke være 30,000 Kr., men det skal være 10,000 Kr. — hvilket altsaa vil sige, at de billigere Princippet —, saa er det, at Mindretallet har ment at burde præcisere sit principielle Standpunkt, som er dette, at der slet ikke bør stilles et saadant Beløb til Ministerens Raadighed. Vi gaar ud fra, at hvis der er et enkelt Tilfælde — og det maa erkendes, at det kan komme —, hvor der er Nødvendighed for at give en Mand — og specielt da Generaldirektøren — en betydelig højere Løn end den, der maa være fastsat i selve Loven, vil det som Regel ikke fra Rigsdagens Side mangle paa Villighed eller Følgagtighed, naar Ministeren anmoder om at faa den paagældende stillet gunstigere, enten det nu er ved et ligefremt Pengetillæg, eller det gælder om at beregne den paagældendes Anciennetet fra et tidligere Tidspunkt. Vi har Mængder af Eksempler paa, at Kultusministeriet og for Resten ogsaa andre Ministerier, f. Eks. Finansministeriet, har sagt til en Mand, som man gerne vilde ansætte, men som krævede at blive gunstigere stillet enten med Hensyn til Lønning eller med Hensyn til større Pension, naar han gik af, end han kunde faa efter den korte Tid, han antagelig kunde sidde, naar han gik ind i Embedet i den Alder: Vi skal gøre, hvad vi kan for at skaffe det nødvendige, hvad enten det nu var Anciennetet eller Pengebeløb, og den paagældende har